

[L. Rasmussen.]

punkt til Militærspørgsmaalet. Direktøren sagde nej dertil, og Foreningen kom derefter og spurgte mig, om jeg havde noget imod, at han kom til Stede ved dette Møde, hvad jeg selvfølgelig ikke havde. Foreningen anmodede ham derefter om at deltage i Mødet. Siden blev der holdt to andre Foreningsmøder i København, det ene indbudt af Venstreforeningen, det andet indbudt af Fredsforeningen, hvor Direktøren var til Stede og gjorde Rede for Venstres Standpunkt med Hensyn til Flaadespørgsmaalet, og jeg vil sige, at han gjorde det ret neutralt. Jeg siger dette, for hvis der her er sket en Fejl, er det min, da Direktøren først havde sagt nej og kun efter min Tilskyndelse deltog i Møderne. Maaske var det formelt urigtigt, men Fejlen er altsaa min og ikke Admiralens. Jeg vil her sige, at Admiralen staar i Forsvarsspørgsmaal absolut som min Modstander; men eet er jeg sikker paa — det vil ogsaa det ærede Medlem Hr. P. Munch indrømme —, at Admiralen er den loyale Embedsmand, der aldrig lod sin politiske Overbevisning skinne igennem. Og derfor er han ogsaa kommet i et Modsetningsforhold til Marinens øverste Ledelse, netop fordi han var saa loyal, som han var. Navnlig den konservative Presse er faret løs paa Admiralen og har sagt, at han har udnævnt sig selv til Admiral. Derom vil jeg gerne sige, at naar han blev udnævnt til Admiral, medens jeg var Minister, var det udelukkende paa min Foranledning, uden nogen Henstilling fra hans Side; hvis her er sket en Fejl, hviler den udelukkende paa mig og ikke paa ham, som ikke gjorde en Tøddel til at foranledige denne Udnævnelse. Jeg mente, at naar Direktøren i Marineministeriet ved saa mange Lejligheder, naar der kom Udsendinge fra Udlandet, naar der skulde arrangeres noget, stod som Statens og Ministeriets Repræsentant, var det rimeligst, at han var Admiral. Er det en Fejl, saa adresser Bebrejdelsen derfor mod mig og ikke mod Admiralen, der selv ikke bidrog det aller ringeste dertil. Admiralen er min politiske Modstander, jeg ved, at hvis han skal raade, bliver Forholdene ikke, som jeg ønsker dem. Jeg kender ikke hans Forslag, som er saa meget diskuteret her, men jeg føler mig ganske overbevist om, at det er et Forslag, som vi Socialdemokrater ikke finder rammer vort Standpunkt paa det militære Omraade.

Jeg har derefter nogle Bemærkninger til Ministeren og til Venstres Ordfører. Baa de Ministeren og Venstres Ordfører hav-

de en Bunke udenlandske Socialdemokrater at føre i Marken overfor mig. De meddelte, hvorledes Vandervelde, Branting, Per Albin Hansson har sagt Ting, der ikke faldt sammen med det danske Socialdemokratiske Opfattelse. Jeg skal ikke komme langt ind paa dette, men nøjes med at minde om, at da man en Gang citerede, hvad Venstres Ordfører, Venstremændene i det hele taget har sagt om Forsvarssagen, afviste man det flot med: Hvor gider I rage i en saadan Køkkenmødding! Men naar udenlandske Socialdemokrater har sagt noget, saa er det ingen Køkkenmødding, saa er det Ting, der kan genere os danske Socialdemokrater. Jeg skal dertil blot sige, at i Sommer er der holdt en international socialdemokratiske Kongres, hvor der var Repræsentanter for alle de Lande i Verden, der har organiserede socialdemokratiske Bevægelser. Der vedtog man enstemmigt — og Vandervelde var ogsaa med, jeg er sikker paa, at det vil glæde den højtærede Minister — en Resolution, hvori det siges, at uanset Kampen for internationale Afrustningstraktater vil de socialdemokratiske Partier kæmpe for, at den enkelte Stat allerede i Forvejen af egen fri Villie afskaffer eller indskrænker sine Rustninger. Alle Socialdemokrater i alle Lande vil altsaa kæmpe for, at hvert enkelt Land enkeltvis søger at afskaffe Rustningerne. Det staar samtlige Socialdemokrater bag ved. Jeg skal ikke kalde Udtalelser for „Køkkenmødding“, jeg synes, det er udmærkede Udtalelser, den højtærede Minister har citeret, men Socialdemokratiets Standpunkt Verden over er som nævnt. Man har set paa Verdenskrigen, man har set paa Gas-krigen, paa, hvordan alt har udviklet sig, og deraf har man draget den Lære, som det sikkert vilde være klogt af det danske Venstre, om det ogsaa drog.

Derefter sagde den højtærede Minister — og sagde det to Gange, for at vi rigtig skulde høre det —, at udenom Venstre kom man ikke. Den højtærede Minister nikker. Jeg vil sige, saa maa De skynde Dem, kære Minister, for vi sejrede ved Landstingsvalget i September Maaned, og en Sejr til af samme Slags i Landstinget og et Valg til til Folketinget, saa kan det være, at vi ikke mere behøver at spørge om, hvad Venstre vil, saa kommer vi udenom Venstre. En saadan Sejr til taaler Venstre ikke, saa er det færdigt, i alt Fald i Landstinget. Men jeg er nu ikke saa sikker paa, at vi ikke kommer udenom Venstre i denne Sag. Sig det ikke med den Sikkerhed, for det forekommer mig, at vi staar lige paa Springet til at kunne komme udenom Venstre i denne Sag.